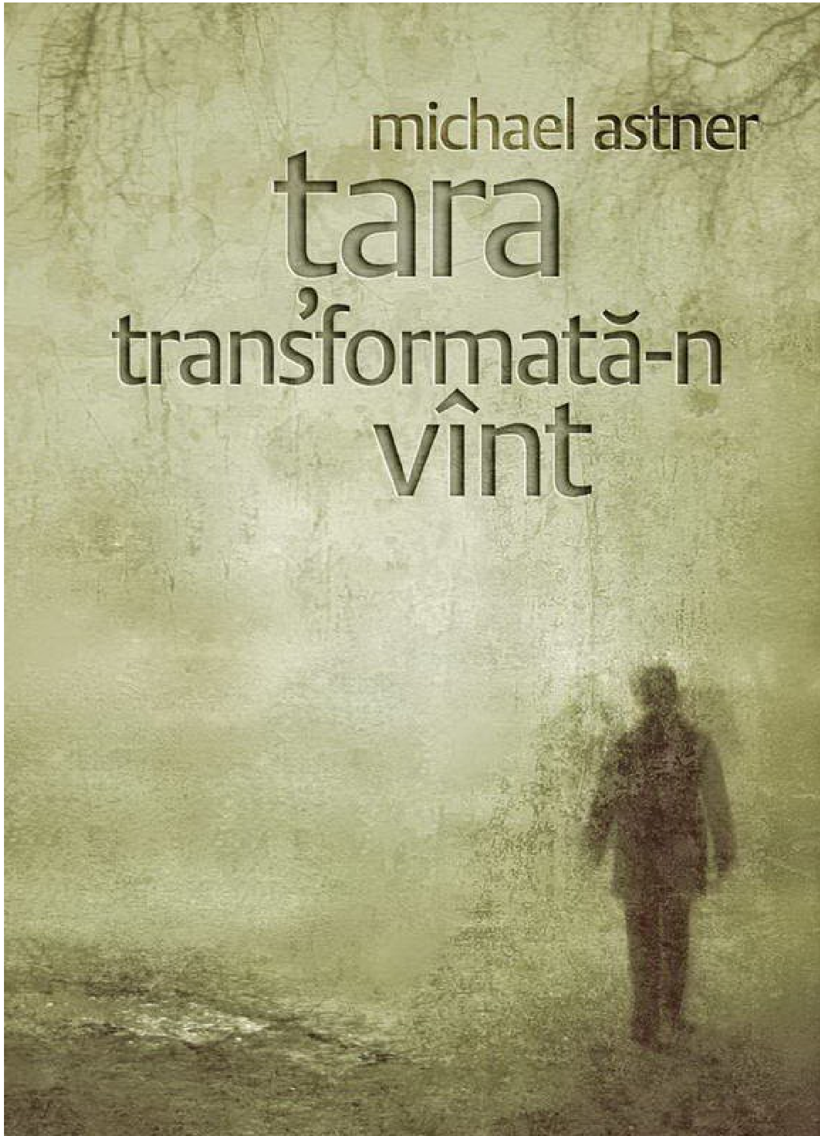

michael astner
țara
transformată-n
vînt

Michael Astner

ţara transformată-n vânt

poezii

Cuprins

Michael Astner

ţara transformată-n vânt

poezii

casa de pariuri literare

2011

seria Poezie | colecţia Prezent

www.cdpl.ro
editura@cdpl.ro
ISBN eBOOK: 978-606-8342-13-9

editor: Cristian Cosma (un cristian)

Cartea a apărut cu sprijinul Administraţiei Fondului Cultural Naţional

Michael Astner (născut pe 1 septembrie 1961, la Apoldu de Sus, judeţul Sibiu) a studiat germanistică şi anglistică la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iaşi şi a debutat ca poet în *Neue Literatur* (1985, în limba germană) şi în *Dialog* (1987, în limba română).

I-au apărut poeme în *Contrafort, Dialog, Neue Literatur, manuskripte* (Graz), *Orizont, Südostdeutsche Vierteljahresblätter* (München), *Symposion* (Freiburg im Breisgau), *Timpul, Vatra, Wienzeile.* A debutat editorial ca poet cu volumul *despre calitatea unui timp* (Outopos, Iaşi, 1999).

Prezent cu versuri în antologiile: *Europa erlesen: Siebenbürgen* (Klagenfurt, 1999), *Viele... file* (Arcuş, 2000), *CLUB 8. poetry* (Iaşi, 2001), *oZone friendly* (coord. O. Nimigean, Iaşi, 2002) şi *hat jemand etwas gefragt?* (*a întrebat cineva ceva?*, coord. O. Nimigean, Iaşi, 2003, antologie de poezie a Clubului 8 în traducerea sa). Coautor la *Cartea roz a comunismului* (coord. G.H. Decuble, Iaşi, 2004).

A tradus în limba germană, printre altele, romanul Marianei Codruţ *Casa cu storuri galbene* (*Das Haus mit den gelben Gardinen*, Polirom, 1998) şi cartea de memorialistică *Pătimiri şi iluminări în captivitatea sovietică* a lui Radu Mărculescu (*Leid und Offenbarung in der sowjetischen Gefangenschaft*, C&N, Berlin, 2008), iar în limba română antologia de proză tânără austriacă *Stromabwärts* / *Pe fluviu în jos* (Wieser, Klagenfurt, 2005) şi romanul *Catrafuse* de Richard Wagner (Polirom, 2006).

A fost finalist al concursului literar *Open Mike* (Berlin, 1995) şi a susţinut lecturi cu poezie în Austria, Germania şi România. Trăieşte ca traducător şi publicist liber-profesionist la Iaşi.

„A man said to the universe:
«Sir, I exist!»
«However», replied the universe,
«The fact has not created in me
A sense of obligation.»”

Stephen Crane, Black Riders

fructele ezitării

aşa se pare: totul e fugă.
pe partea hoitului, viermii aşteaptă.
cu reţinere, creierul stă pregătit.

în peşterile de ceaţă ale serilor
strălucesc aceleaşi fructe ale ezitării
ce-nmulţesc întunericul.

în paharul cu apă, sucul de citrice, îmbogăţit
cu magneziu. o gură de. una
peste alta, orele nopţii năpârlesc.

cu sânge de peşte plutesc prin ceaţă din peşteră-n
peşteră. zilele, piatră surdă
una după alta, una peste alta

fără urmă de sunet, toate se sting.

despre singurătate

pentru Ricarda Maria Terschak

peisaj transparent
al liniştii;

spaţiu al jocului
de lumini

şi al
răbdării.

jucărie cu tărie

— Dacă treci de Punţile Stalinskaya
ale lui Radu Andriescu
şi ajungi în *Finlandia*
unde apoi te mai dai şi cu *Săniuţa*
oare te integrezi în *Absolut*?
— Foarte probabil!
— *Perfect*!

scurtă autobiografie pă puncte

punctu' unu:
sunt potent.

punctu' doiu:
sunt potent.

punctu’ treiu:
aşa să m-ajute Dumnezeu!

Scrisă azi, 19 iunie 1997, la Ristorante „Da Pasquale” din Tübingen, apropitar: Pasquale Onano.

folie de nailon

câteodată visul mă-nvăluie –
închipuirea unei mări calde.

pietrele se-nfioară
sub fiecare pas.

zidurile, uşor, se cutremură
la adierea tăcerii.

iar ziua – înfăşurată într-o folie
de nailon scuturată de vânt.

marea pasăre Negru

pentru Franz (Kafka)

mereu este
ca şi cum
marea pasăre Negru
nu m-ar avea decât
pe mine.

cu toate acestea
îi sunt
îmi pot prea bine
imagina
desigur
destul de indiferent
părându-i
nu-i aşa
fără doar şi poate
sigur.

semne

înnourate frunţi stelare
în conul însorit al unei veri târzii –.

fumul se-nghesuie spre mijloc
fotografiile închid o seară-n zid.

chip după chip primeşte-un asterisc
ilustrate fac semne în zbor –.

pescăruşii trasează cerc după cerc
iar în urma lor, lumina şchioapătă.

aerul învăluie fruntea
caldă, proaspăt şi promiţător –.

când ochiul trece prin nori –
din întuneric se desprinde-un chip senin.

al treilea cuvânt

tramvaiele circulă îndeobşte pe două şine
şi asta
nu doar la cinema –.

cuţitele
înaintează
cu două tăişuri

şi fiecare al treilea cuvânt
cade
piatră ciclopică
într-o
fântână
fără
fund.

fragment

în satul copilăriei, printre grădini şi case vechi
printre dealuri cu vii, livezi şi pajişti
sub pădurile Mărginimii, acolo începe
tărâmul meu de suflet ce încă îşi aşteaptă locuirea

aşa cum perla născută-n scoica bolnavă de
atâta istorie
îşi aşteaptă ziua strălucirii.

dar drumul meu de ţară
sfârşeşte-ntr-un oraş cu şapte turle ce
împreună cu crestele încărunţite ale munţilor
sprijină un cer de toamnă
cu bolta crăpată.

mică baladă din piaţa nicolina

un bărbos cu biblia sub braţ
şi-un pepene în mână:
— aruncă ţigara
şi cumpără-ţi
un pepene!

întruchiparea sfântului duh
al toleranţei, fumul de ţigară
se pierde-n văzduh.

a scrie poezii

pentru Ovidiu

a scrie poezii e o viaţă de
câine. câinii trăiesc adesea mai bine
decât ăştia, cei de scriu
poezii. a scrie însă urlă după
scris, mai mult sau mai puţin
reţinut. n-aţi reţinut strigătele
celor fără de nume? neînrămat
şede unul aici şi scrie. cuvânt după
cuvânt. cuvânt după cuvânt
se scufundă-n hărmălaia din
cafenea. cafenegii şi cafenegioace
şed în mijlocul ei şi habar n-au
unde începe, unde se termină
poemul. auziţi, muzica te termină
şi amestecă hărmălaia după noi
criterii. nou este şi pianistul la pian.
piano, amici. *amici* e bine zis. bună

e şi linişte. linişte de după agitaţia
din vene şi artere. vene şi artere stră-
bat acum cu vicii îndeplinite-n sânge
textul. textul îşi caută ceasul propriu.
propriile târfe se tolănesc la umbra
texturilor, cu şi fără ură! ura! nu are
oare fiecare text comportamentul unei
târfe? *comportamentul unei târfe*
e bun. bună-i târfa care se-nclină
în faţa limbii. limba se-nclină
îndeobşte în direcţia opusă
vorbitorilor. vorbe de drum
ducând mai departe peste ogoarele
limbii rămase-n paragină.
nu zac oare peste tot litere
silabe, radicali? *radicali* e bine
zis. radicalii se opun vânjoşi
neologismelor. neologismele
însă sunt viitorul. viitorul odată prezent
anulează noutatea străină a neologismelor!
trăiască stranietatea neologismelor, amici!
amical, noaptea face cu ochiul. noaptea-i
râde visătorului de peste zi în nas. nasol.

despre Veneţia

ţin morţiş să scriu şi eu
despre Veneţia:
toţi marii poeţi
scriu doară
mai devreme ori mai târziu
ceva
despre Veneţia!

dar cum n-am fost niciodată
la Veneţia
şi nici nu cred s-ajung vreodată
la Veneţia
asta e cam tot
ce pot să scriu
despre Veneţia.

Ontos

Ontos este un om ca mulţi alţii asemenea.
El trăieşte pentru că, neştiind că Derrida a
ajuns între timp mai departe, trăieşte în
indecidibilitate.

E-ntotdeauna un lucru bun să ştii că există
oameni ca tine şi ca mine, care trăiesc.

Ontos, deci, un om care nu are altă pretenţie
decât să trăiască cum trăieşte un om normal,
trăieşte, pentru că nu se poate decide.
Nu ştie dacă-i mai bine să se sinucidă ori să
aleagă moartea liberă. Prima variantă ar
corespunde mai degrabă nevoii sale de
schimbare radicală, ultima mai mult dorului
uman de libertate.

Cum însă poate cineva să se decidă într-o
astfel de situaţie? Ontos nu poate. Şi mulţi
alţii asemenea lui nu pot nici ei.

Uite aşa ei trăiesc apoi, normali şi
izometrici, bucurându-se de furtuni adevărate
şi trişti, când soarele arde găuri în
după-amiezile estivale.

fructe negre

fructele negre
din pomul cu păsări
vor cădea în curând
fructele negre
din pomul cu păsări

în fluviul
incolor
şi
fără
margini

gesturi nude în sepia şi albastru

Razele de căldură ale zilei

Emană din fronturile caselor într-ale căror
inimi
Automatele nu poartă decât nume de marcă.
niciun câine nu
Latră, niciodată. noaptea, neînrămată.
gesturi nude în sep
Ia şi albastru. sâmburele nu poate să respire. de demult
anacronice,
Taximetrele-şi aşteaptă stăpânii în îndepărtate
lagune stradale.
Abia de se mai aud voci. dinspre viitor, fac semne copilandri
cu albe steguleţe, ezi
Tând. respiraţia se răneşte-n strâmtoarea ficţiunii.
fructului i-
E frig. insule ale realităţii zboară-ncet-încet
în cerc. transparente atârnă câte

Şi mai câte, mute, înspre golul estival –. strada străluceşte
în lum
Ina de Neon. străzi lăturalnice înghit pas de pas ora târzie.
secundele stau columne precum plopii

Fără soţ, zgribulite şi răvăşite. se frânge ochiul văzătorului de
vedenii. **Crimeberries**! str
Igă în cor breasla pompelor funebre. lumină roşie, lumină albastră.
pietriş s
Cârţâie. galbene, verzi, cenuşii, negre, brune tomberoane de gunoi
fac gard în
Ţintirim. clape de pian zboară una câte una sub bolta
circului în h
Ipernoapte. ornamentele se leagănă de colo-colo, printre ele
apărând din când în când
Un dansator pe sârmă, fără plasă, fără.
iar tabloul
Negreşit e astfel
ca şi cum cin

Eva s-ar uita.

plapuma de vânt

viaţa petrecută
sub o plapumă de vânt
multe şi mari –
lucrurile mari
sunt puse-n lumină
de cele mărunte:
o vorbă de duh
o cafea fierbinte
o salamandră
în căutarea culcuşului de iarnă.

graas

iwwer de schreat vun mengjen gruißealdern
eas graas gewuoßen.

et eas vill zeackwih drangder –
mer saatzen es ean den houf
uch klouwen tèi.

de schreat vun mengjen ealdern
verläisen sich hiesch hemlich uch –

villicht morren schuin
erkannen ich
meng ihjean fuoßspuir
nimmih –.

(în dialectul săsesc din Amnaş / Sibiu)

gras

über die schritte meiner großeltern
ist gras gewachsen.

es blüht viel kamille drunter –
wir setzen uns in den hof
und ernten tee.

die schritte meiner eltern
verlieren sich schön langsam auch –

vielleicht morgen schon
erkenne ich
die eigene fußspur
nicht mehr –.

iarbă *(graas / gras)*

peste paşii bunicilor mei
a crescut iarba.

e mult muşeţel între firele de iarbă –
ne aşezăm în curte
şi culegem ceai.

paşii părinţilor
se pierd încet, încet şi ei –.

poate mâine deja
n-o să-mi mai recunosc
nici propria urmă –.

ieşeană

o lacrimă de bronz
pe obrazul drept
al unui înger nins

fulgi de funingine
pe fruntea stinsă
a urbei

stoluri de ciori
cât roata cerului
în amurg

cine se duce singur în deşert

fără-ncetare frigul care ne pătrunde-n
oase fuzionând cu teama caldă şi născând
o dragoste ne

mărginită pentru acest întunecat
ceva care ne suflă cinic
respiraţia-i în ochii obosiţi –.

totuşi

a te întoarce din drum
până ce dai de răspântie –.

dar casa-ţi portabilă
tăcerea
nu este ea
tangentă la cercul vicios?

totuşi
m-am întors dintr-o călătorie
şi cu un zâmbet stingher pe buze
ne-am salutat.

iarba nopţii

iarba nopţii o mare
rece şi înaltă niciodată
iarba acestei nopţi

nu va mai şopti îndemnul
atinge
atinge!

nu
dimineaţa de sticlă nu se sparge
decât o singură dată.

drum de ţară

mergeam pe-un drum de ţară
nu ştiu unde mergeam
ştiu doar că
mergeam pe un drum de ţară
urmându-mi imaginea imaginii
surâsul trupului senin.

şi mai ştiu că

n-am ajuns nicăieri
cum aş fi putut s-ajung
de vreme ce
mergeam pe-un drum de ţară
urmându-mi imaginea imaginii
surâsul trupului senin.

noiembrie 1989 sau despre unde şi cum locuiam

lui Ioan Maria Oros

locuiam într-un apartament închiriat
împreună cu un profesor maghiar de sport care preda educaţie
fizică franceză şi muzică
n-am locuit din cap până-n picioare şi
n-am locuit prea mult timp în
această locuinţă a unui profesor român de română şi de latină în
această mică reşedinţă de judeţ din nord-vestul Transilvaniei.

locuiam deci într-un apartament închiriat
la etajul unu numărul 7 al unuia din puţinele blocuri cu gaz
metan fapt care factic mi-ar fi permis să citesc măcar o
carte-n plus pe lună în timp ce
alţii
mulţi
trebuiau mai întâi
să aştepte numere de ordine pentru buteliile de aragaz
apoi
cu buteliile goale
buteliile pline.

în timpul acesta deci aş fi putut să citesc
de exemplu
End of the Road de John Barth ori poate
Fürsorgliche Belagerung de Böll şi toate astea
într-o locuinţă închiriată la a cărei uşă cine suna
suna de obicei din greşeală vrând de fapt să aprindă lumina din casa
scărilor ceea ce nu înseamnă că nu şi de fiecare dată o fină-nţepătură
îmi zvâcnea prin minte coborând apoi înspre ce cunoaştem îndeobşte
drept inimă unde-n-

colţea şi
creştea
–.

peSemne

aveţi încredere!
istoria e mereu
de partea turmei.

cei din turmă
vor fi cei dintâi
păcăliţi –.

semne bune
anul are!

semne bune.
anulare –.

fraţilor mei

puterea de decizie a fraţilor mei
fără doar şi poate că mă obligă
să-i admir –.

a-şi imagina nişte rădăcini
ce-şi părăsesc pomii.

soarele străluceşte,
şi ploaia cade.
iarna şi vara sunt
desigur
întrucâtva
neobişnuite –.

până şi plantele se prefac
cum că ar creşte cu nepăsare.

iar speranţa oarbă
se plimbă-ntr-o caleaşcă albă
fără vizitiu.

aceste lucruri mărunte

aceste lucruri mărunte.
aceste nimicuri şi nimicnicii.
această gelatină.

cum să mergi
în picioare.

să mergi
pur şi simplu
mai departe
mai departe
să mergi.

oboseala aceasta
ce oboseşte.
frica aceasta
ce-nfricoşează.
sfârşitul acesta
ce se sfârşeşte

mereu cu aceeaşi întrebare:
roata istoriei –
ce face roata istoriei

se rostogoleşte înainte
înapoi
ori doar se învârte.

gura târgului

afară, în faţa geamului murdar de ploile
anotimpurilor, sute de aripi îşi aşteaptă
deschiderea. zvâcniri de vânt sperie
din când în când ultimele frunze de plop –
unele îşi pierd echilibrul şi cad
în zăpada proaspătă. o dacie
intră-n curbă, înfruntând – încărcată
cu un sicriu nou, din lemn de brad – noroiul.

piţigoii zboară şi ei din când în când
spre mine, la cutia din faţa geamului
de bucătărie, unde încearcă să găurească
cu ciocurile lor mici hârtia groasă de
ambalaj de la slănină şi salamul de vară.
de-ndată ce prin sticlă pătrunde o mişcare
piţigoii zboară-ntr-o clipită. în plopii goi
porumbeii stau şi privesc indiferenţi.

nu sună nimeni; nici telefonul, nici
soneria nu rupe firul albastru
al acestei dimineţi de duminică. apoi
undeva în preajmă, se taie un porc.
strigătele sale durează vii secunde
mari şi pline; sfârşitu-i – o clipă
cât gâtul de girafă. apoi, încă o viaţă
îşi termină menirea. şi intră-ncet
în gura târgului – bucată cu bucată
înfăşurată-n foi de varză ori de viţă
umplând maţe mari şi mici
fiartă ori afumată
sărată şi piperată –.

fuioare de fum

cioburile lucesc a umezeală.
sarea fără pâine, pâinea fără sare.
zborul se sfârşeşte
într-o pârloagă.

spinări arcuite de pisici întărâtate
îmbogăţesc ezitarea. uneori clipa
îşi este suficientă sieşi. reci
imuabile fuioare de fum.

D-day, *Tübingen*

pe asfalt
urme de ploaie.

oameni trec, cu feţe
fără cifru, nici cadran.

„învaţă, munceşte, mori”.

în băltoace
        balansul în oglindă.

pentru o clipă sentimente, secunde
        în poziţie de drepţi –

„învaţă, munceşte, mori”.

apoi cad în repaus
        precum abulice fire vegetale.

apără-te! tandru
        ticăie ziua de ieri.

„învaţă, munceşte, mori”.

în peşterile frunţii
        cenuşa se răceşte.

încet se prelinge sângele
        şi cald spre unghiurile moarte.

pe răboj
        înmuguresc încrestăturile.

15.07.03

---

ieri, nu ştiu ce-mi veni de-am căzut
pe gânduri: dom'le, mi-am zis
tu nu poţi deveni neam
poet naţional!

apoi, m-am întâlnit cu Horaţiu
        şi i-am zi şi lui: dom'le
        ştii ce mi-a trecut azi prin cap?
        eu nu pot fi nicicând

poet naţional

nici aici
nici dincolo!

în ferestrele casei, păianjenii patriei

păianjenilor patriei

cafeaua neagră
are-n jumătatea de-ntuneric
a bunei odăi
aproape-un gust abstract.

iar ţigara fără filtru
între degetele de sticlă
mocneşte-n relanti.

în ferestrele bunei odăi
atârnă
păianjenii patriei
mari şi mici păianjeni de ţară
deasupra plaselor pline
ochi de praf
exersându-se
pilduitori
în aşteptare.

numai piele şi cuvânt

respir şi inspir prin toţi porii eului
ce se zbate ca o vrabie după geamuri fumurii.
ziua-i începută, apele mă trec, orele mi se par
metereze, oamenii trunchiuri într-o pădure devastată
de furtună şi casele cutii lipsite de credinţă.
gândurile-mi hoinăresc cu ochi inteligenţi de maidanez
prin cotloanele cotidianului compus din secunde lungi cu
gâturi de girafă şi picioare de lut. sunt eu, străluminat
de mii de fire de lumină înmănuncheate într-un singur punct –
punctul în care stă să cadă ultima umbră. dar umbra este, şi
mă cuibăresc între vălurile ei şi
mă hrănesc cu hapuri de umbrişoare şi
uşor-uşor propria-mi umbră
creşte la loc.

rebelele

frigul din casă rebel
mă fumează
frigul din casă rebel

ceasul cu pendul auriu
mă fumează
ceasul cu pendul auriu

bătăile inimii rebele
mă fumează
bătăile inimii rebele

pe când vrăbiile cartierului cipciripă
umilinţă! umilinţă!
cipciripă vrăbiile cartierului rebel.

da, mi-a fost sete

„Nirgends, Geliebte, wird Welt sein, als innen. Unser Leben geht hin mit Verwandlung."
„Nicăieri, iubito, nu va fi lume, decât înăuntru. Viaţa noastră se petrece-n preschimbare."
Rilke, *A şaptea elegie duineză*

da, mi-a fost sete –
am băut, cuvânt după cuvânt
din multe izvoare şi cărţi –.

da, mi-a fost foame –
am înghiţit, imagine după imagine
din multe izvoare şi vieţi –.

şi mereu n-am mâncat decât
fiecare al doilea măr –. şi mi-am găsit hrănire
uneori până şi-n mlaştina cerului.

dar când crucea iubirii ce ne poartă
îţi iese-n cale, încet, încet
setea şi foamea se preschimbă –.

iar suferinţa ce ne poartă
cum de-ar putea să nu fie
preschimbare?

basm mortal

pe toate zidurile
pândesc
basme mortale
câte şi mai câte –

şi cartofi singuratici
în pantofi pâş pâş
peste străzile oraşului
ba da ba da!

din tuburi
rag lei prea bine
ori autodresaţi
uăăuu uăăuu –

şi vrăbii
pocnesc
de pe case
moarte de râs –
ba da ba da!

ultimele flori

Danielei

ultimele flori ale anului
palid albastre galbene
şi frunze roşii de măcriş
presate între rânduri şi

cuvinte, închise în necitite cărţi
şi aşezate apoi ca mici
buchete în viaţa asta
din scrisoare în scrisoare.

iar uneori,
când dimineaţa e sfârşitul

unei nopţi de aşteptare, respiră
din adierea vocii telefonice
căldura trupului trezit.

natură moartă II

---

petalele de măr
în paharul cu apă
pe masa de metal –.

numele lucrurilor
apoi
precum nişte capete rase

în prea bine
ascuţite
ţepe.

casa

---

cu un felinar
în mâna transpirată
am coborât în fruct.

despre calitatea unui timp

---

care trăieşte-n lucrurile zilei
şi-n coloanele gazetelor
la fel ca-n toate zaţurile
de cafea –.

pe feţele pătrate din tramvai
trăieşte
la fel ca-n toate oglinzile
de mâine –.

şi când oamenii
obosiţi
dorm, la porţile nebunilor
veghează şi pândeşte.

Radnaborberek

(Valea Vinului)

Radnaborberek
E locul unde
Aşteptarea
Luminii e
Iluminată de-un pui de
Salamandră coborât din
Munţii Rodnei în căutarea

Mâinelui care la rându-i îşi
Aşteaptă printre ploi mocăneşti
Gheata de
Iarnă şi
Căldura dătătoare de poimâine…

balada plinuţei popesco

în ziua cu brumă, plinuţa se sculă
cu o jumătate de ceas mai devreme
ca de obicei, astfel încât să nu fie
tentată de ştirile de la ora

şase. îşi făcu o cafea mică
şi neagră, o sorbi ascultând
acordurile ţevilor în trezire, apoi
la ora şase fix, ieşi din locuinţă.

o luă agale spre gara internaţională.
ajunse, intră în sala de aşteptare
se aşeză pe banca liberă – cealaltă
era ocupată de-o fiinţă zdrenţuită

ce-şi dormea încovrigată
somnul raţiunii. plinuţa
îşi scoase batista chinezească
îşi suflă nasul, apoi, punând la loc

batista chinezească, se gândi
la crizantemele din vasul de lut
rămase cu apa neschimbată
în sufrageria goală. visul

mereu acelaşi, năvăli în haine
de coşmar cristalin în încăperile
minţii translucide: stătea
înconjurată de geamuri blindate

iar pe cele două uşi ale sălii –
de aşteptare, desigur – se lăfăia
câte un afiş alb-negru, pe care
scria negru pe alb: *De vânzare!*

în clipa aceasta fiinţa de pe banca
a doua îşi ridică puţin capul
şi-o privi cu ochii lipiţi
pe plinuţa popesco. ea se-nspăimântă

se ridică imediat şi părăsi hăituită
sala de aşteptare a gării internaţionale.
la ieşire descoperi o tăbliţă mică
alb-neagră, pe care scria, negru pe alb:

De vânzare! – ajunsă afară, o luă
spre centrul oraşului. trecea pe lângă
multele magazine, toate cu firme
alb-negre, pe care scria negru pe alb:

Magazin de Produse –. toate erau închise.
plinuţa se-ndreptă spre parcul central.
acolo se aşeză pe unica bancă pe care
nu scria nimic – pe toate celelalte

se putea citi, negru pe alb, desigur:
în urma tradiţionalei licitaţii de vară
această bancă a fost cumpărată de
Banca Basarabia Felix –. pe blocul

de vizavi trona o imensă reclamă
luminoasă: *Cumpăraţi Produse numai*
de la Magazinele de Produse! – plinuţa
simţi cum deodată în mintea ei defilau fraţi

după fraţi, de la fraţii Grimm la fraţii Jderi
de la fraţii Petreuş la fraţii Karamazov
nemaivorbind de fraţii Kennedy şi fraţii
Păunescu –. şi uite aşa, încetul cu-ncetul

zorii se crăpară în două şi ziua-şi arătă
limba despicată: *Votaţi*, urlau difuzoarele
Partidul! – plinuţa se ridică şi-şi porni
paşii înapoi spre casă. între timp

Magazinele de Produse deschiseseră
şi femei şi bărbaţi bine deja ieşeau
cu sacoşele pline de *Produse*.
pe străzi era de-acum mişcare multă

şi larmă. ajunsă-n faţa blocului bătrân
în care se afla apartamentul ei
plinuţa popesco văzu cum un ins
cu figură de administrator – era

chiar el, *Administratorul*! – tocmai
bătea în două cuie o tăbliţă
alb-neagră, pe care scria
negru pe alb: *Vândut!*

sânii unei târfe obosite

sânii unei târfe obosite
sunt mai frumoşi
decât orice

psalm.

iar sub frunza de palmier
se spune mult mai lesne
amin:

Amen.

de la otavă la Ionesco

de la otava din grădină
mă grăbisem în faţa televizorului
să-l prind pe Ionesco –

otava-şi are
timpul
zilele şi
orele ei –

Ionesco deci
un om bătrân
celebru şi înţelept:

— *Totul sfârşeşte mizerabil!*

otava dară
îşi are
timpul
zilele şi
orele ei –.

umbră, femeie

umbră, femeie
sânge, femeie
înainte, femeie
junglă, femeie
fugi, femeie!

Nu, spune
ea, pe umăr
cu nişte
şobolani care
îşi curăţă unghiile.

verde jilav

pentru mama

s-a sfârşit.
undeva, departe, în ţara landurilor
aşteaptă o femeie-n vârstă
ţara transformată-n vânt –.

iar bărbatu-i îşi doarme somnul de veci
acasă, -n ţarina străbună.

şi ulcioarele goale, poate
doar singurătatea morţilor
singură, le va umple pe toate.
şi-o lume-şi va găsi veşmânt
în verde jilav.
poate.

03.07.05

scrii
şi scriind
înaintezi din frază-n frază
până-n clipa-n care
o iei în freză.

dar miza-i alta
miza-i atunci când are iz de viaţă –
c-o fi
că n-o fi în priză.

orice-naintare ne'ncetată aduce-n cauză
golirea frazelor de sens şi transformarea crizei
pentru cel care nu e chiar pe fază
într-o doză de dispreţ –.

viitorul amoebelor

viitorul amoebelor şi
viitorul viruşilor şi
viitorul şobolanilor şi
viitorul umbrelor
sunt una –.

trecutul meu şi
viitorul meu sunt
două poluri între care
prezentul viitorului
amoebelor şi-al şobolanilor şi-al viruşilor
înghite umbre tricrestate.

frunziş trecut prin iarnă,
        umed pe toate petele de primăvară.

crocuşii
        salută chiţibuşii.

ghioceii-n continuare n-au auzit
        de viruşi.

în curând măsuţa micului dejun
        va moţăi pe terasă.

oamenii de aici se gândesc la mallorca
        şi la vacanţa mare
        de la ceva ce nimeni nu poate spune.

iar viitorul viruşilor
        şi-al şobolanilor
        şi-al amoebelor
        şi-al umbrelor e
        prezent, aproape şi cu
        reţinute mâini mai
        c-ar fi de atins –.

mai fumează ruşii mahorkă?

piţipoanca şi ţiparul

– lied de vară –

piţipoanca se culcă-ntr-o seară
în pielea goală. adormi-ntr-o clipită
şi căzu-ntr-un vis torid de vară
în care prinse un ţipar: ce ispită!

se prinse-n joc cu el, dar într-o clipă
        de neatenţie-i scăpă-ntre picioare
        ţiparul: i-auzi, noapte, cine ţipă?
        uluită, piţi se trezi c-o doare

în mod ciudat. o trecură fiorii.

ţiparu-naintă abil spre pântecul-
izvor. ajuns, se dezlipi din zorii
zilei un oftat. şi gata cântecul.

trecătoare, trecători

zilele trec
mărgele de lut
fiecare în parte
un fel de sărut
rece –.

prima zăpadă

mai ştii
prima zăpadă
în octombrie
sus
la Horben –.

în zborul corbului Rabe
prada caldă
din zăpada
care a fost –.

golul orb imponderabil

cafeaua, masa, fumul.
chiar nu mai e nimic în rest?
în sufrageria de alături cântă BAP –
verdamp lang her

speranţa mută că-n scris
ar putea să străfulgere
un cuvânt, un ochi, o imagine.
dar singurul lucru ce există

luminează mat spre interior. într-acolo
unde domneşte golul orb imponderabil

cu ochii frânţi spre
înăuntru, teşiţi înspre afară.

şi din când în când se rostogoleşte din exterior
o ascunsă furie peste faţa gri a minţii.

există un rest

gândurile vin şi pleacă
rebuturi, precum nişte
viermi fără „cap” şi „coadă”.

fum de ţigară. *Es ist*
ein Stoppelfeld. există un rest
mereu în prag de pârg.

ontos II

pentru Horaţiu

a scrie
frumos, îşi spuse, poate-nsemna nu doar un lucru
fain, ci şi o linişţire: cine scrie
frumos oferă linişte-n mişcare.
fain. liniştea, însă, nu i-a fost dintotdeauna un ţel
frumos şi intim? încă se regăsea fain
frumos în blocstarturile întârziatului:
frumoasa oscilare între moartea liberă şi sin-
ucidere. ne-
frumos scrise, în faţa minţii apăru propoziţia graffiti:
„*Şi totuşi, sinuciderea nu se merită!*” un ţel nou –
frumoasă răsplată: altul decât ezitarea. evident,
a se citi mereu fain
frumos Kafka, a nu se trăi însă! şi a accepta
mereu fain
frumos vara, cu după-amiezile şi umbrele ei. a
fuma, în pas
frumos de menajare, fumuri răzleţe, mereu fain
frumos amestecat cu răcoroase dimineţi şi-aromă
de cafea. această
frumuseţe de menajantă certitudine ar putea
deschide porţile proştilor, fain
frumos şi multe; şi-ar putea izbi-n afară obloane, fain
frumos şi mari. dincolo s-ar putea să aştepte
frumoasa însoţire pentru ziua de mâine, următoarele ceasuri
frumoase de noapte, merinde pentru orice căutare a

frumuseţii în sala de aşteptare a morţii aparente –.

la celălalt capăt al orei

noaptea se-ntinde
dincolo de miez.

fumez şi stau.
stau şi fumez.

la celălalt capăt al orei
chipul tău cu ochi de plută.

atingeri

să atingi.
să respiri.
să atingi.
să respiri –.

dar acum
ca nişte lumânări
degetele s-au stins.

peste drum
o pisică-şi linge pieptul alb.

în umbra umbrei tale

în umbra umbrei tale
noaptea. de departe
luminează – din când în când –
ziua. cupe de crocuşi
îşi aşteaptă deschiderea.
neînrămată, seara pluteşte.

a scrie

„De-s roze, de-i zăpadă, de-s mări,
tot ce-a-nflorit s-a ofilit,
există doar două lucruri: vidul
şi stigmatizatul individ.”
scria Benn. eu scriu:
căprioare apar. Doamne, sunt

aici. o ruptură. o călătorie
în împărăţia de-alături. scriu:
a nu te-nrola, nu.
nu fi terci, nicicând nu fi terci
în terci. a scrie. scriu:
sunt un bob de orez, sunt
albină, viţă sunt, strig
strigăt sunt, strigăt, aparenţă
lac, zăpadă-n zăpadă. vezi
Doamne, deci eu sunt: sunt şină, geam
ciob sunt, frăguţă aplecată-n *„vid”*
un pahar. iată-i cum strigă
împing, smulg, muşcă, n-apucă
nicicând unicul lor pahar
de dar. scriu: moştenesc
cioburi, zăpadă, lumina iazului
moştenesc, strigăte sticloase.
tise, stejari îşi întind crengile
în creier. onoare, căsnicie, socoate
calculează, şapte-mpărăţii
ajung ele oare? scriu:
nu. un ou, un picior
o sită în vis.
o cutremurare.
un înscris...

în mers de raţă dresată

când soarele arde găuri pe chipul verii

când vara rupe hăuri pe chipul dragostei

când dragostea găureşte chipul vieţii

iar viaţa înaintează pe tăcute
în mers de raţă dresată

e timpul pentru rotunjirea din oglindă.

Tutulan şi Ududek

Perechea Tutulan şi Ududek plecase.

Ceilalţi au rămas, de mucuri lipiţi.
Nu le lipsea, ziceau, nimic. Şi nimeni.
Sugeau ultimul lucru din buze, lihniţi
şi la coastele malformate îşi duceau
din când în când, mâna – hămesiţi.

Logos, fiul lui Ontos şi-al Sarei Aievo
ştie ce vrea. Viaţa sa se derulează pe orbite
clare. Fiecare fum de ţigară-i îmbogăţeşte
ţelul. Ce poţi să vrei mai mult?

Când revenită Tutulan şi Ududek, ceilalţi, striviţi
zăceau deja sticloşi în roabele lor albe.

în bătaia jocului

pentru Mariana Codruţ

în bătaia jocului
scârţâie din cuişoare
„*aripi de şindrilă*”.

„Bonjour, tristesse”!

firimitura-vura
vrăbiile aruncă
ocheade-n farfurii ne-

zburătoare.

„Noblesse oblige!”

tânăr între două vârste
caut tzară cu stil.
aştept Provincia.

merinde

scrisori
rânduri vorbe
depăşite de vorbe
în ritmul impulsurilor telefonice.

mâinile, ochii.
ziua – zilele.
nopţile, noaptea –.

şi cafele cărţi poze
fum de ţigară
în invizibila stratificare
a fiecărei dimineţi.

Café „Schöne Aussichten”, total normal

– carcasă de poem în care poporul poate fi înlocuit, după caz –

trandafiri galbeni, doi
„Niciun alt popor din lume...”
în bolul de apă verde;

lumânarea groasă
„nu s-ar numi pe sine normal...”
şi ţapul de bere bio, de lună plină;

fum şi zornăituri de porţelanuri
„şi de aceea deja putem fi siguri...”
într-o surdină de lumină

muzicieni de pop banal
„că nemţii...”
murmură texte –.

în interval

după ani de răzgolire
în orbul du-te-vino
un sentiment de plin.

în interval
neînrămatul eu

încet, încet
oră de oră
se coace pasul.

nu înţeleg

nu înţeleg cum vine asta –
să te gândeşti mereu la
să-ţi doreşti să fii mereu cu
să te trezeşti cu gândul la
să te culci cu gândul la
să te bucuri văzând-o
să te bucuri auzind-o
să-ţi fie dor de
să aştepţi
să speri
să crezi
că mai trebuie ceva
că mai trebuie ceva timp
că nu-i încă împlinit
pasul –.

plămâni de mormânt

în memoria tatălui meu

sec a fost
vinul ultimilor ani.

tata, nicio Legendă –
şi totuşi, chipul său
aşteptându-mi sosirea.

acum
mai respiră-n ţărâna satului
doar plămânii-i de mormânt.

27.03.07

pentru Costică

azi am intrat la Casa Cărţii
(nu ştiu ce mi-a venit –
n-am mai fost la Casa Cărţii
de anul trecut!).
am răsfoit câteva cărţi
citit câteva rânduri
şi m-am întristat
am ieşit

mi-am aprins o ţigară
şi-am luat-o încet
spre Mircea.

periferice I

înfricoşătoarea periferie a prezentului mă ţine
cu mintea legată ca un câine de curte
animal domestic
cel mai bun prieten
al omului vorba ceea
din când în când mă bucur dimineaţa
când soarele matinal îmi inundă
cu lauri de lumină imunda bucătărioară
prin geamul mai tot timpul stropit de
scursurile vecinilor de la patru
pun de cafea
apă pentru oul fiert moale
beau calciu sau magneziu
scot iaurtul sau kefirul din frigider
şi oul de rigoare pe care-l pregătesc
găurindu-l în partea de jos mai groasă
cafeaua-i gata aprind prima ţigară
îmi umplu ceaşca
răsfoiesc *Evenimentul zilei*
sau *Dilema veche Vatra*
mă pregătesc în fiecare dimineaţă
pentru ruperea lanţului
stau şi mă gândesc meditez
radioul merge şi din când în când
chiar ajunge câte-o frântură de vorbă
sau melodie – *words don't come easy* –
în mintea mea legată
ca un câine de curte
mă pregătesc să rup lanţul acesta
de ani de zile mă pregătesc să rup
lanţul acesta şi s-o şterg din această
înfricoşătoare periferie a prezentului
jumătate gol jumătate plin golit de
prezent plin ochi de necunoscute contondente
nici măcar nu mi-e teamă propriu-zis

zilele trec nopţile vin
dimineţile se scurg printre degete
după-amiezele se-nfundă în ceas de seară
şi toate-şi strecoară prezentul periferic
printre gratiile timpilor morţi
purtând pe frunte acelaşi însemn al minţii
prinsă ca un câine de curte cu un lanţ ruginit
când o fi să se rupă
numai iarnă să nu fie.

destin european

născut la Pula (Croaţia),
decedat la Condom (Franţa).

deşertul subkutan

din când în când
fiori fini irigă
deşertul subkutan

în rest – ghemotoace
de capete de gânduri
de presupuneri şi fire
de aţă colorată
pe care ezit să le-nşir –
trebuie să rămână şi lucruri nespuse
nu?

uneori

viaţă, uneori.
alteori, alge uscate.

în creierul munţilor,
flori de gheaţă în rate.

şi licheni, urme de.
şi aşteptări, orbite.

unde sunt.
şi urme, topite.

poză de cartier

plopul mort.
crengi uscate
fracturate de timp. sfârşind brusc
în cerul cenuşiu
cu pistrui de nea.

într-un vârf de fractură
o pasăre-petrol
mândră şi plictisită
şi parcă
înţeleaptă cât un secol şi jumătate.

mai încolo, blocurile-culisă
neverosimile adesea. nuanţe cromatice
de-o reţinere bellă
ce se impregnează zi de zi
pe retina timpilor morţi.

ars amandi

tăcerea mea
înlăuntrul
tăcerilor tale

dorinţele mele
înlăuntrul
dorinţei tale

odă scurtă pentru limba de lemn

(moartea căprioarei nu-i un vis
şi nicio poezie scrisă de Nicolae Labiş)

limba de lemn, pendul între golul din cap
şi neantul din suflet, bate ceas de ceas
în toaca trecutului şi indică oră de oră
că moartea-i vie şi se plimbă tenace
prin curţile mancurţilor.

baladă amnăşană

două femei în vârstă
în odaia încălzită de lemne

croşetează şi sporovăiesc
discută despre moarte şi morţi.

trei înmormântări
au fost de-acu anul ăsta
numai femei
femei bătrâne.

oare câte copârşee or mai fi
la biserică?

ba da
zice vecina
mai sunt destule
putem să murim liniştite.

păcat doar că
nu ne vor mai petrece
cu fanfara la cimitir.

poezie anti

fetiţa, lăptişor cu ochi de noapte
înstelată, scrisese două rânduri
de cuvinte nerostite nici în şoapte;
apoi, speriată, îi căzu-ntre scânduri

bucăţica de tăciune – venise tanti:
iar ai scris, dragă, sub formă de vers?
să ştii de la mine, fato, eu sunt anti!
treci la treabă, zise, iară versurile – i le-a şters.

stăteam şi priveam

stăteam în baie
priveam pereţii din jur
de prin colţuri atârnau
plase fine de păianjen
mă uitam la ele şi
parcă vedeam
imagini din viaţa
sentimentală

a celui care
stătea şi privea.

realitate şi joc

realitatea începe acolo

unde-ncepe durerea

sfârşeşte jocul

aşteptându-l pe Vancu

aşteptându-l pe Vancu
în oraşul care 23 de ani
mi-a fost chiar Oraşul.

stând în
aceastǎ crâşmă de pivniţă
bând cafea & citind Böll
„Cuvintele lecuiesc, cuvintele ucid”;

aşteptând
obosit după lunga călătorie
cu microbuzul
de la marginea de est a ţării

până-n chiar inima ei
(inimă-n pline refaceri).

„Mi-ar plăcea să fiu un creator
de amintiri, nu vânzător de iluzii.”
asta n-a spus-o Böll
ci Francesco Guidolin, antrenor la Palermo.

mi-ar plăcea
să scap de iluzii
(de cele mari?
sau doar de alea mici?) şi

să-mi pot vinde
amintirile

(chiar şi cele bune?
sau mai degrabă
doar cele rele?)

— Salut, Radule!

democraţia solitudinii

pentru Flori Bălănescu

într-un colţ al minţii fiecăruia
e câte-un capăt de lume.
începutul e în celălalt.
între:
junglă şi deşert
dealuri şi văi
mări şi ţări
râuri şi munţi
hărţi şi cărţi
sticlă şi betoane
cuvinte spuse şi nespuse –
la alegere toate.

haiku

un ţâr de soare
şi-un pui de salamandră
pe-o dâră de drum

ultimul câine

pentru Adolf Kast

ultimul câine al prietenului nostru de familie Adolf Kast, băutor&tractorist cu mult har, originar din Bluthroth / Berghin şi stabilit – până la plecarea la copiii din Germania – la Apoldu de Sus de sub pădurile Mărginimii, locuind mai întii pe Pământul Mic, apoi pe strada Morii, unde cumpărase o curte şi a ridicat în ani de muncă multă o casă frumoasă, care avea mereu un cal în grajd, care ţinea capre, oi şi o vacă, creştea iepuri şi care-şi iubea animalele ca nimeni altul, ultimul său câine, deci: o javră corcită, acest ultim al său câine purta numele unui şef de stat cândva îndrăgostit de uniforma militară: se numea simplu – şi lătrând exact pe măsură – Ghaddafi.

şi totuşi trăieşte

pentru Zbu

şi totuşi trăieşte
naiba ştie cum, naiba ştie din ce, cu ce hrană.
supravieţuieşte.
nu chiar bine mersi, dar o face.
de regulă stă într-atâta de nemişcat
de-ai zice că-i mort de mult, stană de piatră.
dar cum îl prinde-n cadru puţin soare, puţină lumină caldă
fie urcând din trecut, fie coborând din viitor
(rar, tot mai rar, ţâşnind chiar din prezent!)
gata, îl şi vezi cum se mişcă-ncet, încet!
da, e încă viu, iar tu nu mai ştii
nici să-l hrăneşti
cât să trăiască din plin
nici nu te-ncumeţi
să-l ucizi de-a binelea.

zic unii

zic unii
c-ar semăna cu Tarkovski

stă şi aşteaptă
cu un şarpe de casă
mort de foame
în sân

tata

nu ştiu de-a crezut tata
în Dumnezeu.

când băteau clopotele de seară
îşi împreuna mereu mâinile:
„Doamne, fie-ţi milă de noi."

adesea
în ultimii lui ani de viaţă
când nu mai avea serviciu şi apoi
când era la pensie
se-ntindea după masa de prânz
pe patul din bucătăria de vară

şi-şi împreuna mâinile.

nu cred
că se ruga.
de fapt
n-am de unde să ştiu.

tristesse oblige

– o licenţă –

în butoiul cu tristeţuri triste
vechi şi noi
zace-un saxo(fo)n înconjurat de piste
false, înfundate, goi.

cu ochi mari, nopţile

zilele nu sunt
păsări
iară nopţile
cu ochi mari
ţi se aşază pe piept
şi-ţi devoră visele
până-şi fac plinul.
Montag, den 24. November 2008, 11:02:33 Uhr

heavy metalbun

Von: Michael Astner <mickastner2003@yahoo.de>
An: Radu Andriescu <raduandriescu@gmail.com>

Radule,

dimineatza pe la 11 (plus minus jumatate de ceas)
ajung sa-mi inchei
ca liber-profesionist ce sint
tabietul inceputului de zi
in incaperea cea mai calda
si insorita a casei (la ora aceea)
citind de regula
doua trei articole din *Dilema veche*
uneori rareori doua trei pagini

de carte.
ieri am luat cu mine *Padurea metalurgica*
am citit primele poeme
iar azi am ajuns pina *La Motor, dupa Club 8*
apoi m-a luat cu nerabdare
am rasfoit volumul pina la capat
am mai citit un vers ici
alte doua colo
shi m-am infiintat la laptop chitit
sa-ti scriu
ca de fost ai fost mereu poet
dar acum
risc (risc minim) shi spun
c-ai devenit metabun
heavy metalbun
moment in care ezit:
sa pun semn de exclamatzie
sau un punct rotund?
in rest
parc-ar mai merge shi vreun argument
sustzinut cu niscaiva text
un citat *o banana pistruiata* ceva
dar ma limitez nemtzeshte-englezeshte –
weniger ist mehr /
less is more –
la un argument mai degraba
neratzional
rectific
metaratzional:
cit m-am plimbat deocamdata
prin padurea-tzi metalurgica
ajunge sa afirm ferm
ca o poezie care te atzitza
la scris (poezie au altceva)
inseamna ca-i vie
se plimba agale (au anevoios)
printre urgiile subtextului cotidian
megapopulat de prosti
prosti si tupeisti deopotriva
(vezi zicala potrivita)

ori doar tupeisti shmekeri –.
aici m-am blocat in fraza
fraza shi-a luat-o in freza
(stiu, cam facil jocul de vorbe)
caut acum o incheiere
fericita catre un poet care a avut
curajul sa se declare fericit
si cum mintea mi s-a golit
inundata de cele trei dedlainuri
ce ma pasc zilele astea
itzi mai scriu doar atit:
shi va veni shi restul
sa umple ca o pala de lumina
jumatatea goala a umbrei…
Mick

P.S. nu ma-ntreba ce-am vrut sa spun cu asta
caci n-as putea sa-tzi zic
dar, vorba ta
ceva trebuie sa fie acolo!

bilanţ intermediar

în bilanţuri prins, se-ntâmplă
să găseşti strâmtoarea
versului. cel ce gustă o dată din
litera solară ori din
mărul ochiului
ca un fulg va trece
din treaptă-n treaptă.

elegie amnăşană I

în grădina strămoşească
am gustat
măcrişul –.

peste câmp umblam
şi auzeam
strigătul cucului –.

nu departe

în pădure –
o gaiţă.

şi deasupra-mi simţeam
strălucitoare
o sabie.

elegie amnăşană II

pisici se strecoară prin sat, năuce
de parcă n-ar mai vedea decât şoareci albi.

cloţani gonesc prin podurile caselor
şi prin odăile bune, la o adică.

preaînaltul turn şi strâmb –
doar cei doi pini din faţa lui

foşnesc ca-ntotdeauna –
spintecă aripile ciorilor.

elegie amnăşană III

scurtul
zvâcnet al ochilor
când trece-n zbor
perechea de codraşi
cu a lor coadă roşie

nu-i numai asta
tot acest verde umed
în cenuşiul târziu al ăstui sat.

nu-i numai asta
această seară cu pleoape grele
şi visările-i oarbe
la insula salvatoare.

este şi tot ceea ce-a fost cândva
şi tot
ce nu mai poate fi.

cu ochii legaţi
sfârşitul pândeşte-n ploaie
şi cu mâinile goale
începutu-i proţăpit în uşă.

elegie amnăşană IV

plouă.
plouă din nou.
nesfârşitul ud
se prăvale peste insula-curte
de parcă cerul
ar fi un butoi făr de fund.

poate un singur om
învia o insulă?

plouă.
udul de necuprins
cade şi curge şi se prelinge-n şiroaie
peste doar şi poate:
unora le fuge pământul la propriu de sub picioare
altora li se frânge acoperişul deasupra capului.

oare ce fac rândunicile
când plouă-n neştire?

cele trecute se-mbibă
ca un burete însetat cu ceea ce-ar fi putut fi.
iar ceea ce este stă-n mijlocul ploii
ca o găină buimăcită.
ce va fi, cine poate spune.

despre viaţă am pe zi ce trece
tot mai mult doar o bănuială umedă;
de rândunele –
un palid habar.

plouă-n neştire.
plouă şi plouă.

elegie amnăşană V

din turnul solitar
ceasul bate
peste curţi şi case
şase bătăi de ora şase.

plouă. şi plouă mărunt
ca printr-o sită fină
peste verdele crud
şi rece.

în curte
buruienile şi socul
au năpădit din nou
tot locul.

regină e a clipei neputinţă
resemnarea, surioara-i geamănă.

casa-casă încă-i în picioare
apărând cu nepăsare
aparenţele de-o doară.

dar căsuţei-magazie
cu ce-a fost cândva măcelărie
cu bucătărioara de vară
cu cuptorul
care-o fi ducând şi el dorul
roţilor de pâini de odinioară
şi oalelor de fasole
i s-a frânt
a acoperişului spinare –
iară gaura iscată între ţigle
dă măsura venitorului.

în grădină
a mai dispărut un păr
şi odată cu el
un soi rarisim de pere.

plouă. şi plouă mărunt

printr-o sită fină
peste un covor găurit de mere
tot mai efemere.

unui măr măreţ cu mere rare
i s-a rupt o creangă mare –
acum merele-i de Stettin
pot fi, în parte
culese de duşmani şi prieteni.

mai încolo, pe râpă
un nuc întreg e la pământ –
aici ea e singura stăpână
mama natură
face şi desface
după propriile ei drepturi şi legi
jocurile toate.

prezenţa-mi suspendată într-o şoaptă
se pierde – şi odată cu ea
toate cele ce cândva au fost
şi nicicând n-or să mai fie –
într-un prezent tocat mărunt-mărunt.

în sobă
pârâe slab
lemne din dudul negru.

încă mai bate
din turnul preaînalt şi solitar
oră de oră
ceasul de ceas.

elegie amnăşană VI

ce vremuri vor fi fost acelea
ce ierni
când bunicul meu cobora seara
din odaia mare a casei
pe-o scară interioară
după pâine şi vin

după varză murată sau mere
direct în pivniţă.

acum
un dulap mare şi încă plin
de haine şi alte lucruri
stă fix deasupra uşii
spre pivniţă –
ca nu cumva
să urce pe-acolo
hoţii în casă.

elegie amnăşană VII

uitasem
cât de lungi pot fi ele
serile de noiembrie
la ţară.

prezent & prins
în bezna timpurie
a satului, umblând
de colo-colo prin odaie
fumând, nerăbdător
cu inima-n sevraj –

noroc de soba
care-şi cere
lemn după lemn
tributul!

din când în când
o gură din vinul
adus din pivniţă
uşor & proaspăt –

de 14 ani
aici n-a mai tescuit nimeni
struguri
şi
n-a mai făcut nimeni

vin.

„Vocea rândunicii”
citesc în *liebe sagen*
„grăieşte, ea spune:
«Pământul se luminează, unde mi-e calea?»”

o, rândunicile amnăşene
vor fi fiind taman acolo
de unde-s şi aceste versuri antice

iar toate drumurile
mi se-nvârt
învăluite-n ceaţă
în jurul acestei insule de ţară
plină ochi de beznă profundă.

autoportret

eu
născut târziu
sub pădurile mărginimii
în apoldul de sus
cel cu saşi şi cu landleri
cel pe care nu-l găseam şi nu-l găsesc
pe hărţile uzuale ale patriei
născut târziu
într-o zi de vineri
în anul construirii zidului de la berlin
în ziua în care
nemţii au invadat polonia
în care a izbucnit al doilea război mondial

eu şi cu mine
noi doi
această echipă minimală
în căutarea spiritului de echipă pierdut –

deşi, cum scria pe-un tricou german?
„Lieber schizophren
als ganz allein!”

da, da: mai bine schizofren
decât singur cuc –

deci eu
cel întârziat
campionul amânărilor
un soi de *anguis fragilis*
o grămăjoară de fum
şi-un pumn de-mpotrivire.

dar grecesc

dar
eu nu-s decât eu
şi să fiu ceea ce sunt
mi-e tot mai greu.

fie şi aşa

te-ntreb ce zi e mâine şi tu-mi răspunzi fără să eziţi o zi de sărbătoare dar ce se mai sărbătoreşte iar întreb eu nimic îmi răspunzi nu ştii că în zilele de sărbătoare de mult nu se mai sărbătoreşte nimic cum adică întreb eu mirat se spune îmi spui că în unele cazuri dintre cei binevoitori unii şi-au recăpătat vederea în tocmai astfel de zile de sărbătoare asta nu o mai pot înţelege îmi exprim iar nedumerirea la care tu admiţi că nici tu nici altcineva nu prea înţelege lucrul acesta. ar trebui să te duci şi tu odată la o capelă mică dar mai există întreb eu de colo da îmi spui se spune că mai există dar unde nu ştiu nici eu prea bine dar aud de la mulţi că ar fi una undeva în nord în deşert cumva mă aud întrebând da cred că da în deşert în nord acolo susţin unii că ar fi una într-acolo se duc mulţi pe jos întreb eu cu nevinovăţie bineînţeles că pe jos altfel n-ar avea niciun rost numai pe jos te duci într-acolo şi apoi se mai spune că nu există niciun fel de drum nu ştiu îmi exprim îndoiala dacă aş putea să mai merg pe jos aşa de departe pe deasupra prin deşert dar să ştii că nu este un deşert obişnuit cum aşa nicidecum este un deşert neobişnuit dar în ce constă neobişnuitul lui te-ntreb eu la capătul răbdării oarecum asta îmi spui n-o pot spune nici măcar cei care au fost acolo într-adevăr zic eu în cazul acesta trebuie să fie un deşert neobişnuit. poimâine până atunci mă mai gândesc vrei deci totuşi să mergi într-acolo constaţi da răspund eu cam nesigur în cazul acesta să ştii că trebuie să porneşti mâine altfel n-ar avea niciun rost să te mai duci spune-mi de unde mai ştii şi asta aşa se spune îmi răspunzi indiferentă oarecum indiferentă. bine zic atunci probabil că voi porni mâine într-acolo

dar nu înainte să-mi găsesc un tovarăş de drum vreau să-ţi mai atrag atenţia asupra faptului că trebuie să mergi singur într-acolo altfel mergi degeaba ba s-ar putea să nici nu ajungi până acolo singur îmi spun bine mă resemnez mâine o pornesc spre nord singur şi pe jos fie şi aşa.

ultimul lucru

în septembrie
distanţa faţă de oraş
creşte brusc –.

faţă de sat
scade
fără o vorbă.

oră de oră
se mistuie –.

ultimul lucru
rămâne
întins străveziu
din păianjen
în păianjen.

Note la *ţara transformată-n vânt*

1. De scris poezii m-am apucat, ca să zic aşa, târziu – abia pe când am decis pentru prima dată să nu mă duc în tradiţionala tabără de schi organizată de Liceul de Matematică-Fizică Nr. 1 din Sibiu (Brukenthalul) în fiecare vacanţă de iarnă la Cabana Prejba. Asta în ideea de-a învăţa care-i treaba cu cromozomii&co. pentru admiterea la Facultatea de Silvicultură din Braşov. Dar gândul nu prea mi-a stat la manualul de biologie din clasa a XII-a, iar gândurile-mi fugeau care-ncotro – unele spre scris. Ajuns student la Iaşi (via Braşov, unde am studiat doar trei semestre, şi Sibiu, unde am lucrat ca muncitor necalificat la B.A.T.M.A. 32 şi am cunoscut-o pe scriitoarea Ricarda Terschak!), m-am apucat la un moment dat să-mi traduc poeziile – ca să le poată citi şi colegii de la Filologie (printre care s-a aflat, evident, şi Ovidiu Nimigean) şi să putem discuta „cu textele pe masă".

Volumul conţine, deci, poezii scrise mai întâi în germană, pe care le-am tradus apoi în limba română, şi poeme scrise direct în română. Unele dintr-acestea chiar în anii studenţiei. Ca fapt foarte divers, dar cu tâlc, în 1988, aflându-mă în tabăra de presă de la Buşteni, m-am trezit înghiontit de amicii mei de la *Dialog* să mă duc şi eu să citesc la cenaclul organizat de Laurenţiu Ulici în cadrul taberei de creaţie ce se desfăşura în paralel. „Băi, cum să mă duc eu să citesc acolo?!?" „De ce nu, hai, că, uite, de la Iaşi nu-i nimeni!" Până la urmă m-au convins. Şi uite aşa am ajuns eu, sas din Sibiu, să reprezint la acel cenaclu tot Iaşul universitar! Şi-am citit vreo cinci texte, printre care *drum de ţară* şi *despre Veneţia*. Şi mi le-a făcut unul negricios şi cu mustaţă bogată zob. Şi m-am trezit apărat de o studentă din Bucureşti (din păcate, nu i-am reţinut numele) şi de Andrei Bodiu. *drum de ţară* chiar a şi apărut apoi în *Amfiteatru*, într-o selecţie făcută de Constanţa Buzea. *despre Veneţia*, desigur, n-avea cum să apară.

2. „O să vezi sugestiile mele", mi-a scris poetul, prozatorul, eseistul şi prietenul Ovidiu Nimigean în deschiderea primei variante a acestui volum, întocmit la insistenţele sale. „Cred că ai o carte puternică – pentru cine e sensibil la ultrasunete. Va trebui alcătuită cu mare atenţie la accente."

Cât de „puternică" va fi fiind, rămâne să stabilească cititorii – şi criticii, desigur. De „accente", apoi, m-am ocupat mai degrabă instinctiv, în încercarea-mi disperată de-a face faţă unui cuţit identitar cu două tăişuri.

„Păcat că te-ai lăsat de poezie!… Nu trebuia să te dezamăgeşti… Să te iei după diverse cobe…", mi-a mai scris O. Of, dar cine se lăsase? Nu, nu mă lăsasem – decât pe tânjala ezitărilor… lingvistico-identitare.

Şi: „De-aici ar continua ceva înspăimântător de profund. Poate te-ntorci. o.”

Nu ştiu ce-a vrut să spună Ovidiu cu ăst „înspăimântător” – şi n-am îndrăznit să-l întreb. De-ntors, m-am întors de-acum – cumva. Dar nu ştiu încotro.

3. O parte din poeziile acestui volum au apărut în cartea de debut – *despre calitatea unui timp* (Outopos, Iaşi 1999). Cum soarta majorităţii cărţilor din anii aceia, apărute la edituri mici (trăitoare mai mult din entuziasm), era mereu una şi aceeaşi – circulau doar în măsura în care le punea autorul în circulaţie trimiţându-le pe la reviste şi făcându-le cadou prietenilor – mi s-a părut de datoria mea faţă de poemele cât de cât reuşite din volumul de debut să le dau o a doua şansă.

4. Le mulţumesc tuturor prietenilor mei ieşeni, foşti ieşeni sau ne-ieşeni care fie m-au tot înghiontit să mai şi public, fie mi-au însoţit poezia cu sugestii directe ori indirecte. În fond, şi datorită lor m-am înapoiat definitiv din „noua patrie” a majorităţii saşilor şi a tuturor rudelor mele. N-o să-i mai enumăr aici, de teamă, vorba ceea, să nu uit pe careva.